

VALENTINA MORELLI

KUOLEMA JOELLA

LUOSTARI, MURHA JA DOLCE VITA



VALENTINA MORELLI

KUOLEMA JOELLA

LUOSTARI, **MURHA** JA DOLCE VITA

 **SAGA**
EGMONT

Valentina Morelli

Kuolema joella

Suomentanut Anne Kilpi

SAGA Egmont

Kuolema joella

Translated by Anne Kilpi

Original title: *Der Tote am Fluss*

Original language: German

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2020, 2022 Valentina Morelli and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728062500

1st ebook edition

Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Henkilöt

Sisar Isabella

35-vuotias luostarisisar, jonka kastenimi on Isabella Martini. Isabella tiesi jo varhain haluavansa nunnaksi, joten hän liittyi pieneen nunnakonventtiin Etelä-Italian Calabriassa. Kun luostari suljettiin, Isabella muutti Santa Caterinaan, jossa hän löytää todellisen kutsumuksensa rikostapausten selvittelyn parissa. Hän avaa mielensä kylälle ja sen maalliselle elämälle – ja alkaa siinä sivussa napata kiinni rikollisia.

Matteo Silvestri

Sisar Isabella auttaa kylän 29-vuotiasta karabinieeriä tämän tutkimuksissa – vai ehkä sittenkin toisinpäin? Matteo on poliisina vielä kokematon, ja Isabella ottaa hänet siipiensä suojaan.

Abbedissa Filomena

”Herra antaa, Herra ottaa.” Tätä lausetta pitää ohjenuoranaan luostarin 63-vuotias abbedissa Filomena. Häntä ei ole vielä koskaan nähty ilman kaapua. Filomena on viettänyt koko luostarielämänsä Santa Caterinassa ja siellä hän haluaa myös päättää maallisen taivalluksensa. Hän on omistautunut täyden sielunsa ja ruumiinsa voimin suojelemaan luostaria ja ”omia” nunniaan.

Duccio Lenzi

Duccio Lenzi on kylän pormestari, joka pitää itseään Santa Caterinan omistajana – avokätisenä, vaativana mutta myös periksiantamattomana, mikäli jokin ei sovi hänen

suunnitelmiinsa. Lenzin mielestä kaiken ei aina tarvitse päätyä julkisuuteen – sisar Isabella kuitenkin näkee asiat valitettavan usein toisin...

1

”Uskotteko muka löytävänne sieltä jotain?”

”Jos ei sieltä, mistä sitten? Ei teidän olisi oikeasti tarvinnut tulla mukaan, sisar Isabella.”

Matteo vilkaisi nunnaa sivusilmällä ja ihmetteli vielä entistäkin enemmän, miten tämä kesti sulamatta painavan kankaan alla. Oli varhainen iltapäivä, ja aurinko paahtoi armotta suoraan heihin. Matteo oli hyvillään, että hänellä oli juuri tänään vapaapäivä eikä hänen tarvinnut hikoilla karabinieerin univormussaan. Näillä pitkälti yli kolmenkymmenen asteen lämpötiloilla mikään ei voittanut bermudasortseja ja vaatevalikoiman väljintä paitaa.

Matteo tunsu jo kaipaavansa Lanciansa ilmastointilaitetta, mutta Isabella oli ehdottomasti halunnut kävellä loppumatkan. Heidän kohteensa sijaitsi lähellä Serchiojoen rantaa, ja sieltä oli upeat näkymät laajoille vihreille pelloille, jotka verhosivat heidän silmiensä edessä kohoavia kukkuloita.

Niin kaunis kuin näkymä olikin, taival oli raskas. Matteo toden totta pystyi kuvittelemaan mielessään paljon miellyttävämpiäkin asioita kuin vaelluksen Valakian halki tässä lämpötilassa. Varsinkin, kun koko kauneus siinsi jossain kaukaisuudessa eikä suinkaan ollut jalkojen juuressa. Mutta kukapa olisi pystynyt vastustamaan luostarisisaren tahtoa? Tie romuttamolle oli asfaltoimaton, ja jokaisella askeleella ilmaan kohosi savipölyä. Alue oli itse asiassa seesteisen kauniin Santa Caterinan pikkukylän häpeäpilkku, johon useampikin rakennusfirma oli sotien

jälkeen pystyttänyt toimipisteensä. Puolet niistä oli jo ajautunut vararikkoon.

”Hyvä Jumala, olen levoton kuin lapsi jouluaattona. Jos todella saamme osan tuolta, voin kiinnittää sen vielä tänään.” Matteo hymyili Isabellalle leveästi mutta ei saanut hymyynsä vastausta. Sen sijaan Isabella vain pysähtyi ja tuijotti eteenpäin. Matteo seurasi nunnan katsetta ja hätkähti säikähdyksestä.

Hän oli ollut niin uppoutunut ajatuksiinsa, ettei ollut huomannut eteensä ilmaantunutta olentoa. Tuo olento oli valtava koira, joka oli kääntynyt heidän suuntaansa.

Ei! Matteo oikaisi ajatuksensa. Tuo ei ole mikään koira, se on vasikka.

Eläin loikki nyt suoraan heitä kohti.

”Vauhtia, sisar. Menkää taakseni. Minä suojelen teitä!” Matteo hypähti urheasti Isabellan eteen ja ojensi käsivartensa suoriksi eteensä.

”Seis!” hän huusi eläimelle. ”Pysähdy!” Se oli vielä suurempi kuin vasikka.

”Mutta Matteo”, hän kuuli Isabellan hennon äänen selkänsä takaa. Se ei kuulostanut lainkaan pelokkaalta, pikemminkin huvittuneelta. ”Sehän on Caesar.”

Kun Matteo pääsi kauhistuksensa yli, hänellekin valkeni, ettei otus hänen edessään ollut mikään ilmestyskirjan peto. Eläin, jolla oli ruskean ja valkoisen kirjava turkki ja joka lähestyi heitä häntä heiluen ja kieli ulkona roikkuen, oli kuitenkin valtava. Se oli täysikasvuinen bernhardilainen, jonka tassut olivat yhtä isot kuin lapsen kämmenet. Tuo koira, jolla oli jättimäinen kallo, toi hänen mieleensä Stephen Kingin Cujo-romaanin pohjalta tehdyn elokuvan. Yhdennäköisyys oli ilmeinen, tämä yksilö vain oli lauhkea kuin lamma. Sen Matteokin tiesi, sillä hän oli tavannut koiran monta kertaa aiemminkin. Siitä huolimatta hän laski kätensä alas ja vältti katsomasta silmiin bernhardilaista,

joka nuuski häntä parhaillaan. Eläimen kostea kuono kosketti hänen paljaita pohkeitaan, mikä sai hänet inahutamaan hätkähtäen.

"Caesar! Hyi!" kuului matala huudahdus. "Ei hätää, se ei tee mitään, se haluaa vain leikkiä."

"Ahaa."

Matteo näki, kuinka pensasaidan takaa asteli rennoin askelin esiin mies, jolle ääni kuului, ja taputti käsiään kovaan ääneen. Koira totteli silmänräpäyksessä ja juoksi miehen luo.

Matteo tunnisti kulkijan oitis ja virnisti. Se oli Gaetano omassa erehtymättömässä ilmiassaan - harmaassa parrassa, hapertuneessa olkahatussa ja haalistuneissa punaisissa pellavahousuissa, jotka olivat liian pitkät ja roikkuivat sandaalien päällä. "Mitä sinä täällä teet? En tiennytkään, että olet taas maisemissa."

He saivat vastaukseksi sympaattista myhäilyä. "Minun kaltaiseni mies on aina juuri siellä missä haluaa."

Gaetanon kävellessä lähemmäs Matteo näki, että tällä oli taas yllään vitivalkoinen kauluspaitansa, jonka kaulus oli pitkälle auki ja paljasti harmaantuneet rintakarvat. Rintataskusta pilkotti hopeanhohtoinen huuliharppu. Matteo ei ollut koskaan nähnyt miestä toisenlaisessa vaatetuksessa, paita oli aina valkoinen kuin vastapesty. Selän takaa piirtyivät suuren merimiessäkin ääriviivat.

Matteo piti tästä miehestä, jonka ikää oli vaikea arvioida. Yli viidenkymmenen ainakin, ulkonäön perusteella häntä saattoi arvella yli kuusikymppiseksikin. Gaetano oli maankiertäjä. Henkeen ja vereen. Hän oli jo useiden vuosien ajan vierailut säännöllisesti Santa Caterinassa, viipyi aina pari viikkoa ja jatkoi sitten matkaansa. Luoja yksin tiesi minne. Hän tuli ja meni kuin vuodenajat.

"Ah, hyvä herra karabinieeri", Gaetano tervehti Matteota silminnähden hyväntuulisena. "En ollut tunnistaa sinua

ilman virkapukua." Gaetano tarkasteli Matteota päästä varpaisiin, ja sitten hänen katseensa osui karabinieerin seuralaiseen. "Ja sisar Isabella." Gaetano kohotti olkihattuaan ja paljasti päälakensa hohtavan kaljun, jonka vasemmassa reunassa erottui suuri syntymämerkki.

Matteo katsoi kumpaakin häkeltyneenä. "Tunnetteko te toisenne?"

Isabella hymyili. "Tietysti."

"Torilta", selitti Gaetano karabinieerille. "Sisarella on koiralle aina valmiina kupillinen raikasta vettä. Caesar ottaa tarjoilun kiitollisen vastaan." Gaetano iski Isabellalle salaliittolaismaisesti silmää. "Minä puolestani saan silloin tällöin pikku lasillisen luostarin herkullista grappaa."

"Hys hys!" Isabella nosti etusormen huulilleen. "Sen piti pysyä meidän välisenä salaisuutena. Jos abbedissa saa tietää, helveti on irti." Isabella totesi asian leikilliseen sävyyn, mutta Matteo ounasteli, että lauseessa piili ripaus totuutta. Häntä kuitenkin huvitti, miten usein nunna sadatteli ja puhui helvetistä.

"Mitä sinä teet täällä joen rannassa, Gaetano?" Isabella uteli.

"Sitä sun tätä", mies vastasi vältellen ja virnisti. "Olen pystyttänyt leirini tähän lähelle."

Matteo huomasi, että Gaetanolta puuttui ylhäältä yksi etuhammas. Se teki hymystä vinon mutta jotenkin sopi miehen kasvoihin ja sai tämän näyttämään Hollywood-elokuvan kulkurilta. Gaetano oli vaikuttava näky. Matteo piti hänestä. Kaikki Santa Caterinassa pitivät kulkijasta ja koirasta. Mies oli ystävällinen ja avulias eikä vaivaksi kenellekään. Hän ei kerjännyt vaan oli vilpittömän iloinen kaikesta, mitä hänelle vapaaehtoisesti annettiin. Hän saattoi yhtäkkiä ilmestyä torille soittamaan huuliharpullaan Bob Dylanin kappaleita. Hän oli taitava muusikko, ja niinpä

hänen maassa lojuva olkihattunsa täyttyi kuin itsestään kolikoista ja seteleistä.

”Entä mitä luostarisisar tekee tällaisessa paikassa?” Gaetano katsoi ympärilleen.

”Olemme menossa romuttamolle”, Isabella sanoi.

Matteo nyökkäsi. ”Etsimme yhtä varaosaa. Olen hankkinut ikivanhan Vespan ja haluan kunnostaa sen.” Hän kohautti olkapäitään. ”Muutama tärkeä osa puuttuu.”

Kulkuri katsoi häntä ällistyneenä. ”En halua millään tavoin loukata sisar Isabellaa, mutta oletko tosiaan ottanut sitä varten nunnan mukaan?”

Matteo kallisti päätään ja iski silmää Gaetanolle. ”Näin meidän kesken, Gaetano. Tämä nainen ymmärtää skoottereiden päälle enemmän kuin moni mies.”

Isabella hymyili lempeästi. ”Niinpä niin, siltä ei voi välttyä, kun sattuu omistamaan käsistään taitavan veljen, joka viettää jokaisen vapaahetken autotallissa skoottereita ruuvaillen. Sitä oppii yhtä ja toista.”

Kerrottuaan Isabellalle nettiostoksesta Matteo oli itsekin saanut totisesti hämmästellä tämän asiantuntemusta.

Matteo oli onnistunut huutamaan nettihuutokaupasta vuoden 1955 alkuperäisen Vespan, mallia Piaggio 125 U. Skootteri ei ollut parhaassa mahdollisessa kunnossa, mikä oli melko lievä ilmaus. Mutta juuri siinä viehätys Matteon näkemyksen mukaan piili. Hän olisi muutta mutkitta voinut tilata pihaansa myös kunnossa olevan Vespan. Mutta sitä hän ei halunnut. Hän halusi rakkaudella ja vaivaa nähden herättää loppuun käytetyn vanhan ajoneuvon uudelleen henkiin.

Hän oli tähän saakka uskonut tuntevansa skootterit hyvin. Olihan hänellä ollut useita eri malleja ja hän oli kunnostanut, korjannut ja purkanut niitä. Hänen tietonsa

eivät kuitenkaan olleet mitään verrattuna siihen, mitä sisar Isabella skoottereista tiesi.

”No, jos jostakin niin täältä voitte varmastikin löytää etsimänne. Sellaista varaosaa ei olekaan, mitä ei Lorenzo Bonuccin romuttamolta löydy. Ja jos Lorenzolla ei ole sitä varastossa, hän pystyy kyllä hankkimaan sen.”

”Sitä toivon, muuten olen nimittäin pulassa.”

Kulkuri kohotti vielä kerran hattuaan ja nyökkäsi kaksikolle hymyillen. ”Siispä mukavaa päivänjatkoa teille. Tule, Caesar! Kylpy joessa odottaa, sinähän haiset kuin kokonainen jakkilauma.”

Matteo ja Isabella katsoivat eriparisen kaksikon perään hetken, ennen kuin jatkoivat matkaansa.

”Mukava tyyppi”, sanoi Matteo.

”Koiraa on ihana”, Isabella ihasteli. ”Minäkin halusin aina omaa koiraa, mutta vanhempani eivät olleet ylipuhuttavissa.” Hän hymyili itsekseen ajatuksiinsa uppoutuneena. Vielä silloinkin, kun he lähestyivät romuttamon leveää, avoinna olevaa porttia.

Matteo päästi epäilevän huokauksen nähdessään sekamelskan. Paikassa vallitsi täydellinen epäjärjestys. Lukemattomia ruosteen syömiä autoja oli pinottu päällekkäin niin, että niistä muodostui aita tontin ympärille. Miten ihmeessä hän voisi löytää tarvitsemansa osan tuon kaaoksen keskeltä?

Katsoi hän minne tahansa, kaikkialla näkyi kolhiintuneita autonromuja, jotka vain odottivat, että romupuristin puristaisi ne matkalaukun kokoiseksi paketiksi.

Rauhallisesti uinuvia autoja täytyi olla satoja. Matteo näki niiden joukossa todellisia klassikoita. Jopa limenvihreän Fiat 126:n, jollainen hänen isällään oli ollut. Kaikkialla läsnä oleva öljyn ja ruosteen tuoksu vei hänet takaisin lapsuuteen. He olivat koulun jälkeen usein leikkineet vastaavilla romuttamoilla. Oli ollut jännittävää nousta